

[Haugberg.]

ledes, men jeg vil dog gaa ud fra, at Anstalter og Hjem, der drives og opretholdes ved Gaver og Indsamlinger, ogsaa maa være underkastet Styrelsens Tilsyn. Det bestemmes, at Sundhedsstyrelsens Erklæring skal indhentes ved alle Ny- og Ombygninger af de nævnte Anstalter, medens Indenrigsministeren skal give Tilladelse til Oprettelse af private Sygehuse. Denne sidste Bestemmelse er en Fravigelse af Udvalgets Forslag, men jeg maa i øvrigt mene, at den er meget praktisk.

I § 5, der angaar Fratagelsen af Retten til at udøve Kaldsvirksomhed som Tandlæge, Jordemoder, Sygeplejerske og Massør eller lignende, har man ikke medtaget Læger og Apotekere, idet der er indført tilsvarende Bestemmelser for disse Kategoriers Vedkommende i de forelagte Lovforslag om Lægegerning og Apotekervirksomhed. Foruden de hidtil gældende Bestemmelser om Fratagelse af Retten til at udøve Kaldsvirksomhed er der tilføjet, at ogsaa legemlige Mangler hos Udøveren kan forårsage Fratagelse. Det er muligt, at Udtrykket „legemlige Mangler“ burde præciseres lidt nærmere, det kan i hvert Fald ikke nægtes, at Udtrykket er noget svævende. Endvidere er der føjet det nye til, at Indenrigsministeren fremtidig faar Ret til at kræve, at den, der i øvrigt falder ind under denne Paragrafs Bestemmelser, skal lade sig lægeundersøge eller eventuelt lade sig indlægge paa Sygehus eller Sindssygeanstalt til Undersøgelse; nægter vedkommende at efterkomme Krav om en saadan Undersøgelse, afsiger Retten en Kendelse derom, og gaar Kendelsen mod vedkommende, fratager Indenrigsministeren ham Ret til at udøve Kaldsvirksomhed. Der er heller ingen Tvivl om, at disse Bestemmelser er af ret stor Betydning. Der er endvidere i Paragraffen indsat en ny Bestemmelse om, at den anklagede har Ret til selv eller i Forening med en af ham valgt Tillidsmand at gøre sig bekendt med samtlige Sagens Akter, og dette er jo kun et rimeligt Hensyn til vise den anklagede. Forinden Sundhedsstyrelsen afgiver sin Indstilling i en saadan Sag til Indenrigsministeren, skal Sagen først være forelagt Retslægeraadet, der altid i saadanne Sager skal afgive skriftlig Erklæring.

§ 7 indeholder en Bestemmelse om, at Hærens og Flaadens Sundhedsvæsen ligger udenfor Centralstyrelsens Virksomhed, og at kun, hvor den almindelige Sundhedspleje har Berøringspunkter med de Hæren og Flaaden angaaende Forhold, har Sundhedsstyrelsen Ret til Forhandling med Cheferne

for Hærens og Flaadens Lægevæsen. Disse Bestemmelser er til Dels enslydende med de nugældende, men det forekommer mig, at det vil være vanskeligt at afgøre, hvornaar der kan siges at være Berøringspunkter af en saadan Art, at en Forhandling kan komme i Stand. Vilde det ikke være rimeligt, om Centralstyrelsen ogsaa paa dette Omraade fik tildelt samme Ret og Pligt som paa andre Omraader?

Med Hensyn til det næste Hovedafsnit, altsaa §§ 9—14, der angaar Sundhedsstyrelsens Organisation og Forretningsgang, skal jeg ogsaa fremsætte nogle Bemærkninger om de vigtigste Punkter. Ifølge Forslaget skal Sundhedsstyrelsen bestaa af Medicinaldirektøren, en hygiejnisk-lægelig Afdeling og en Apotekerafdeling samt et til disse Afdelinger knyttet Sekretariat. Denne Styrelse er baade i sin S sammensætning og Virkemaade forskellig fra den nuværende, men i een Henseende er det, her foreslaas, dog ikke forskelligt fra det bestaaende, idet baade den foreslaaede og den bestaaende Styrelse er rent fagligt sammensat. Jeg kan for mit Vedkommende ikke tilbageholde en Bemærkning om, at jeg vilde have fundet det heldigt, om man i denne Centralstyrelse havde givet Plads for et almindeligt borgerligt Element; jeg tror, det vilde have givet Styrelsen en bedre Karakter end den nu foreslaaede S sammensætning.

I § 10 foreslaas det, at Indenrigsministeren efter indhentet Erklæring fra Sundhedsstyrelsen for 6 Aar ad Gangen antager Læger som Konsulenter, og disse Konsulenter udgør sammen med Medicinaldirektøren Sundhedsstyrelsens Lægeraad. Under samme Afdeling antages paa tilsvarende Maade som Konsulenter en praktiserende Læge og en Tandlæge; disse sidste skal ogsaa være Medlemmer af Lægeraadet, naar der forhandles om Forhold og Bestemmelser, der vedrører de praktiserende Læger og Tandlæger. Jeg har allerede omtalt de Forbehold, der blev taget af Sven Trier, og jeg skal ikke komme ind derpaa, idet jeg, som sagt, mener, at dette Spørgsmaal bedst kan overvejes i et Udvalg.

Bestemmelsen i samme Paragrafs Stk. 3, hvorefter Medicinaldirektøren bærer Ansvaret for Behandlingen og Afgørelsen af de Sager, der sorterer under den hygiejnisk-lægelige Afdeling, vil uden Tvivl medføre en hurtigere Ekspedition af Sagerne, end Tilfældet er nu; Styrelsen vil blive mere smidig, uden at man derfor forhindrer en virkelig kvalificeret Afgørelse, naar man tager de øvrige Bestemmelser desangaaende